C U R T E A D E A P E L N O R D

Dosarul nr. 1a-316/2025 Judecătoria Drochia, sediul Central
1-24008117-03-1a-21052025 Judecător: Vladimir Craveț

D E C I Z I E
În numele Legii

20 noiembrie 2025 mun. Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Nord
În componența:
Președintele completului, judecătorul: Ghenadie Liulca
Judecătorii: Aurelia Andronache și Ludmila Iarmaliuc
Grefier Maria Baciu
Cu participarea:
Procurorului Valentina Gavdiuc
Avocatului Oxana Melnic

a judecat în ședință de judecată publică în ordine de apel, apelul avocatului Ion Bucur în interesele inculpatului Mișcoi Ruslan declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Central din 09 aprilie 2025 în cauza penală privind condamnarea lui:

Mișcoi Ruslan *****, a.n. *****, c/p *****, originar din sat. *****, studii medii incomplete, nesupus serviciului militar, se află în relații de concubinaj, are la întreținere 2 copii minorii, nu este angajat în câmpul muncii, domiciliat în ***** cetățean al R. Moldova, anterior judecat:

- prin sentința Judecătoriei Soroca din 19.04.2017 în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 160 ore;

- prin sentința Judecătoriei Soroca, sediul Central din 23.08.2021 în baza art. 264^1 alin. (3) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 160 ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloacele de transport;

- prin sentința Judecătoriei Soroca, sediul Central din 28.12.2021 în baza art. 287 alin. (2) lit. b), art. 208 alin. (2) Cod penal, și prin prisma art. 84 alin. (1) Cod penal, s-a stabilit pedeapsa definitivă cu închisoare pe un termen de 06 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. Prin decizia Curții de Apel Bălți din 16.03.2022, sentința a fost casată cu pronunțarea unei noi

hotărîri, prin care pe art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal procesul penal a fost încetat în legătură cu aplicarea actului de amnistie, iar în temeiul art. 208 alin. (2) Cod penal fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 04 (patru) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

- în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (4) Cod penal,-

Termenul de judecare a cauzei:

În instanța de fond: *18.01.2024 - 09.04.2025*;

În instanța de apel: *21.05.2025 - 20.11.2025*.

Procedura de citare legală executată.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținând cont de argumentele apelului, materialele cauzei, opiniile participanților la proces și prevederile legale, pentru expunere asupra apelului, Colegiul penal, -

C O N S T A T Ă:

Soluția și argumentele instanței de fond:

Prin sentința Judecătoriei Drochia, sediul Central din 09 aprilie 2025, Mișcoi Ruslan a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (4) Cod penal *(în redacția Legii în vigoare până la data de 07.09.2024)*, fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 7 (șapte) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

Pedeapsa aplicată lui Mișcoi Ruslan urmează a fi pusă spre executare după intrarea sentinței în vigoare.

Termenul ispășirii pedepsei lui Mișcoi Ruslan s-a calculat din momentul reținerii.

Corpurile delicte: autovehicul de model „Seat Codora”, cu n/î *****, care se află la păstrare la *****, la intrarea sentinței în vigoare, de lăsat în proprietatea lui *****;

- purtătorul electronic de informație DVD-R, coton „Drager” care se află la penale, la intrarea sentinței în vigoare, de le păstra la cauza penală.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond, *în fapt,* a constatat că, ***Mișcoi Ruslan*** la data de 27.11.2023, aproximativ la ora 02:20, nedeținând permis de conducere prin ce a încălcat cerințele pct.10 alin. (2) lit. a) din Regulamentul circulației rutiere, că persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus, a condus în stare de ebrietate vehiculul de model „Seat Cordoba”, cu numerele de înmatriculare *****, pe teritoriul sat. *****, raionul Drochia, și fiind supus testării alcoolscopice cu analizatorul concentrației de etanol în aerul expirat de tip

„Drager Alcotest”, rezultatul testării fiind de 0,73 mg/l., care potrivit art.134[12] alin. (3) Codul penal constituie stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat. Cu rezultatul testului a fost de acord. Astfel, Mișcoi Ruslan a încălcat prevederile pct. 14 lit. a) din Regulamentul circulației rutiere, potrivit căruia conducătorul de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Mișcoi Ruslan întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (4) Cod penal (în redacția Legii în vigoare până la modificările din 07.09.2024) – *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, acțiune săvârșită de către o persoană care este privat de dreptul de a conduce mijlocul de transport*.

Solicitările apelantului:

Nefiind de acord cu sentința în cauză, avocatul Ion Bucur în interesele inculpatului Mișcoi Ruslan, în termenul legal, a contestat-o cu apel, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea parțială a sentinței în latura pedepsei, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri privind stabilirea unei pedepsei non privative de libertate.

În motivarea apelului s-a invocat că instanța corect a calificat acțiunile inculpatului Mișcoi Ruslan conform art. 264[1] alin. (4) Cod penal, însă consideră că pedeapsa aplicată este prea aspră, ce nu corespunde tuturor circumstanțelor cauzei și individualizării pedepsei, conform acțiunilor inculpatului și personalitatea acestuia.

Așadar, apelantul invocă că la aplicarea pedepsei instanța de judecată a aplicat inculpatului cea mai gravă pedeapsă sub formă de închisoare cu executare, deși executarea ei putea fi suspendată condiționat, ori potrivit sancțiunii articolului încriminat, conform principiului retroactivității legii penale, putea să-i aplice o altă pedeapsă non privativă de libertate sub formă de muncă neremunerată.

Prin urmare, consideră că pedeapsa stabilită inculpatului Meșcoi Ruslan este prea aspră și una excepțională, fără a se luat în calcul, că inculpatul și-a recunoscut integral vina, s-a căit de cele comise, are la întreținere doi copii minori și este unicul întreținător al familiei, locuind de unul singur cu copiii, concubina fiind plecată peste hotare și nu participă la educarea, dezvoltarea și întreținerea copiilor minori, precum și de personalitatea inculpatului, că la locul de trai se caracterizează pozitiv și nu se află la evidența organelor de poliție și la narcolog, ca consumator excesiv de băuturi alcoolice sau droguri, de starea materială, că chiar dacă anterior a fost judecat, dar nu are antecedente penale, nu este periculos pentru societate, dar din contra este angajat neoficial în câmpul muncii și duce un mod normal de trai.

Argumentele părților:

În ședința instanței de apel, avocatul Oxana Melnic în interesele inculpatului Mișcoi Ruslan a pledat pentru admiterea apelului înaintat, casarea parțială a sentinței contestate în latura pedepsei și adoptarea unei noi hotărâri privind stabilirea în privința inculpatului a pedepsei mai blânde, cu muncă neremunerată în folosul comunității.

În ședința instanței de apel, inculpatul Mișcoi Ruslan a susținut poziția apărării și a solicitat aplicarea unei pedepse mai blânde.

În ședința instanței de apel, acuzatorul de stat în persoana procurorului Valentina Gavdiuc, a pledat pentru respingerea apelului ca fiind nefondat și menținerea fără modificări a sentinței contestate, menționând că anterior a fost condamnat de mai multe ori, fiindu-i stabilite pedepsei non privative de libertate, nu a mers pe calea corijării și a continuat să comită noi infracțiunii.

Aprecierea instanței de apel:

Audiind opiniile participanților la proces, cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor dosarului, Colegiul penal ajunge la concluzia că, apelul avocatului Ion Bucur în interesele inculpatului Mișcoi Ruslan declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Central din 09 aprilie 2025 este nefondat și urmează a fi respins din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 400 alin. (1) Cod procedură penală, sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și în drept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătorești privind infracțiunile pentru a căror săvârșire legea prevede exclusiv pedeapsă non-privativă de libertate.

Conform art.414 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. **(2)** Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Potrivit art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: respinge apelul, menținând hotărârea atacată, dacă apelul este nefondat.

Într-o altă ordine de idei, Colegiul penal relevă că potrivit art. 409 Cod de procedură penală, instanța de apel judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat şi la persoana la care se referă declarația de apel şi numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces.

În limitele prevederilor arătate în alin.(1), instanța de apel este obligată, ca în afară de temeiurile invocate şi cererile formulate de apelant, ***să examineze aspectele de fapt şi de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului.***

În acest sens, Colegiul penal statuează că apelul reprezintă o cale de atac sub aspect de fapt şi de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control atât în fapt, cât şi în drept numai la persoana care l-a declarat, la calitatea acesteia în proces şi la persoana împotriva căreia este îndreptat de către jurisdicția de al doilea grad asupra hotărârii primei instanțe.

La caz, Colegiul penal evidențiază că cauza penală de învinuire a lui Mișcoi Ruslan în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 264^1 alin. (4) Cod penal a fost examinată în procedură generală, din motivul eschivării inculpatului de la judecarea cauzei, iar ulterior, fiind asigurată prezența inculpatului în ședință de judecată, și-a recunoscut vina și a pledat pentru stabilirea unei pedepse non privative de libertate.

În subsidiar, Colegiul penal reține că, potrivit textului apelului înaintat rezultă că avocatul Ion Bucur în interesele inculpatului Mișcoi Ruslan este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, însă nu este de acord cu sentința contestată în latura pedepsei, considerând că în privința acestuia urmează a fi stabilită o pedeapsă non privativă de libertate.

Nici partea acuzării nu a atacat sentința în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, motiv pentru care instanța de apel nu purcede la judecarea fondului cauzei, dar se va expune doar în partea stabilirii și individualizării pedepsei.

Implicit, Colegiul penal stabilește că la momentul săvârșirii infracțiunii (27.11.2023) procesul penal era guvernat de legea penală în redacția Legii nr. 138 din 19.07.2018, în vigoare din 14.12.2018, iar la momentul pronunțării sentinței de condamnare (09.04.2025), procesul penal era guvernat de legea penală în redacția Legii nr.136 din 06.06.2024, în vigoare din 07.09.2024.

Respectiv, examinând cauza, Colegiul penal consideră aplicabil în speță principiul ultaactivităţii legii penale, care constă în aplicarea legii penale mai favorabile, or, ultraactivitatea legii penale este aplicabilă în cazul când o infracțiune a fost săvârșită sub imperiul legii vechi, care prevedea o sancțiune mai ușoară, dar pe parcursul urmăririi penale sau al judecării cauzei, ea a fost abrogată și înlocuită cu o lege nouă care prevede o sancțiune mai aspră. În acest caz, se va aplica ultraactiv legea veche.

Așadar, conform regulii generale, potrivit prevederilor art.8 Cod penal, care stipulează principiul acțiunii legii penale în timp, caracterul infracțional al faptei şi pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Cu toate acestea, în conformitate cu prevederile art.10 alin.(2) Cod penal, legea penală care înăspreşte pedeapsa sau înrăutăţeşte situaţia persoanei vinovate de săvârşirea unei infracţiuni nu are efect retroactiv.

Deci, aplicarea art.264^1 alin. (4) în redacţia Legii nr. 136/2024, intrate în vigoare după comiterea faptei, echivalează cu aplicarea retroactivă a unei legi mai aspre, ceea ce este inadmisibil din perspectiva legalităţii incriminării şi sancţiunii penale.

Din aceste considerente, argumentele expuse de instanţa de fond şi motivele din sentinţă, pentru a evita repetări inutile, instanţa de apel le însuşeşte, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudenţa CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010* statuează că, art. 6 par. 1 din Convenţie, deşi obligă instanţa să îşi motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înţeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument *(Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61),* cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanţă internă, fie prin însuşirea motivelor furnizate de o instanţă inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esenţiale supuse atenţiei sale.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că instanţa de fond a dat o apreciere corectă probelor şi circumstanţelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilităţii şi veridicităţii lor, sub toate aspectele, complet şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, încadrând just acţiunile inculpatului Mişcoi Ruslan conform art. 264^1 alin. (4) Cod penal (în redacţia Legii în vigoare până la modificările din 07.09.2024) – *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, acţiune săvârşită de către o persoană care este privat de dreptul de a conduce mijlocul de transport.*

În continuare, reieşind din textul apelului, Colegiul penal, verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privinţa inculpatului Mişcoi Ruslan, constată că instanţa de fond a acordat deplină eficienţă prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, a ţinut cont de gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia.

În conformitate cu prevederile art.7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ţine cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracţiunii săvârşite, de persoana celui vinovat şi de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art. 61 alin. (1), (2) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. **(2)** Pedeapsa are

drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cît şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Potrivit art. 75 alin. (1), (2) Codul penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părţii generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată ţine cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia. **(2)** O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Mai mult, urmează a fi reținut că din dispozițiile art. 75 alin.(1) Cod penal se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu, și anume: pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată.

Ca urmare, pedeapsa penală este echitabilă atunci cînd este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum şi de alte persoane.

Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal al RM.

Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi pedepsei penale.

După această clarificare, instanța accentuează că pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Limitele termenelor de pedeapsă prevăzute în partea specială sunt determinate de încadrarea juridică a faptei şi reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite.

Gravitatea acesteia constă în modul şi mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Cuantumul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului.

Pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

În susținerea poziției sale, Colegiul penal din materialele dosarului constată că inculpatul Mișcoi Ruslan anterior a fost condamnat prin:

1) prin sentința Judecătoriei Soroca din 19.04.2017 în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 160 ore;

2) prin sentința Judecătoriei Soroca, sediul Central din 23.08.2021 în baza art. 264^1 alin. (3) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 160 ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloacele de transport;

3) prin sentința Judecătoriei Soroca, sediul Central din 28.12.2021 în baza art. 287 alin. (2) lit. b), art. 208 alin. (2) Cod penal, și prin prisma art. 84 alin. (1) Cod penal, s-a stabilit pedeapsa definitivă cu închisoare pe un termen de 06 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. Prin decizia Curții de Apel Bălți din 16.03.2022, sentința a fost casată cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care pe art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal procesul penal a fost încetat în legătură cu aplicarea actului de amnistie, iar în temeiul art. 208 alin. (2) Cod penal fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 04 (patru) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Astfel, Colegiul penal statuează că la stabilirea pedepsei instanța a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite de inculpat, de personalitatea acestuia, care deși și-a recunoscut vina, anterior a fost condamnat de mai multe ori, inclusiv și pentru comiterea infracțiunilor similare, fiindu-i stabilite diverse categorii de pedeapsă atât privative de libertate, cât și non privative de libertate, nu a tras concluziile necesare, nu a mers pe calea corijării, ci a continuat să comită noi infracțiuni similare, ceea ce caracterizează negativ personalitatea inculpatului și denotă că o pedeapsă non privativă de libertate nu își va dovedi utilitatea și nici

nu va contribui la reeducarea inculpatului și la împiedicarea acestuia de a comite noi infracțiuni, or, în privința acestuia au fost deja aplicate pedepse mai blânde, însă scopul aplicării acesteia nu s-a realizat.

În asemenea circumstanțe, Colegiul penal concluzionează că în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile ale faptei şi personalitatea inculpatului, prima instanță just a conchis că corijarea şi reeducarea inculpatului este posibilă doar cu izolarea acestuia de societate, prevenind astfel reiterarea comportamentului infracțional şi protejarea societății prin prevenirea recidivei.

Tot aici se reține că, corectarea și reeducarea condamnaților constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunii.

Cu atât mai mult, atitudinea delăsătoare a inculpatului, de persistență în comiterea infracțiunilor în general, îl face incompatibil cu clemența conținută a unor pedepse non-privative de libertate, altfel spus, ar fi oarecum şi *in extremis* chiar o agravantă.

Subsecvent se atestă că, sancțiunea art. 264[1] alin. (4) Cod penal (în redacția Legii în vigoare până la modificările din 07.09.2024) prevede pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de pînă la 1 an, care în conformitate cu prevederile art.16 alin.(2) Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor ușoare.

În contextul circumstanțelor relevate supra, Colegiul concluzionează că la individualizarea pedepsei penale au fost respectate limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea incriminată de art. 264[1] alin. (4) Cod penal (în redacția Legii în vigoare până la modificările din 07.09.2024), stabilindu-i inculpatului o pedeapsă mai aproape de limitele maxime, fără a fi stabilite careva circumstanțe care ar permite instanței de apel reducerea termenului pedepsei sub formă de închisoare.

La acest capitol, Colegiul penal statuează că din rațiunea art. 78 Cod penal se deduce că la stabilirea mărimii pedepsei instanța de judecată trebuie să aprecieze gradul de influență al circumstanțelor atenuante şi agravante asupra pedepsei penale atât în baza criteriului cantitativ, cât şi a criteriului calitativ.

Prin urmare, dacă într-o cauză penală sunt prezente *exclusiv circumstanțe agravante sau acestea prevalează din punct de vedere cantitativ față de circumstanțele atenuante*, atunci mărimea pedepsei stabilite trebuie să fie *mai aproape de limita maximă* a pedepsei prevăzute de sancțiunea normei părții speciale a Codului penal.

La fel, dacă într-o cauză penală sunt prezente exclusiv doar circumstanțe atenuante sau acestea prevalează din punct de vedere cantitativ față de circumstanțele agravante, acest fapt conduce la stabilirea mărimii pedepsei mai

aproape de limita minimă a pedepsei prevăzute de sancțiunea normei părții speciale a Codului penal.

Aici Colegiul penal notează că, la cazul dedus judecății în sarcina inculpatului Mișcoi Ruslan a fost stabilită prezența circumstanțelor atenuante prevăzută la art. 76 Cod penal – *recunoașterea vinovăției*, precum și prezența circumstanței agravante prevăzută la art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal - *săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară*.

Distinct, Colegiul penal menționează că la stabilirea cuantumului pedepsei urmează a se ține cont de faptul că Mișcoi Ruslan a neglijat normele imperative ce prevăd obligativitatea persoanei de a deține permis de conducere și, dând dovadă de o lipsă totală de respect față de normele legale și sociale, a condus o perioadă îndelungată de timp mijloacele de transport pe drumurile naționale în lipsa permisului de conducere, inclusiv și în stare de ebrietate alcoolică avansată, punând astfel în pericol siguranța traficului rutier.

Astfel, deși infracțiunea comisă de către Mișcoi Ruslan face parte din categoria celor ușoare, aceasta are un pericol social ridicat, făcând parte din domeniul securității circulației rutiere şi exploatării mijloacelor de transport, ca parte componentă a securității şi ordinii publice, condiționată de neadmiterea la circulația rutieră a persoanelor în stare de ebrietate alcoolică şi, având în vedere că la etapa actuală mijloacele de transport prezintă un grad sporit de pericol, conducerea acestora de către persoane în stare de ebrietate reprezintă un grad şi mai avansat de pericol.

Or, Colegiul penal relevă că inculpatul s-a deplasat la volanul autoturismului pe drumurile publice în condițiile în care se afla în stare de ebrietate, creând un pericol iminent privind siguranța circulației pe drumurile publice, fiind notoriu faptul că datorită încălcării normelor legale de circulație pe parcursul anilor au avut loc grave accidente de circulație, care s-au soldat cu victime omenești și importante pagube materiale. Prin săvârșirea acestei infracțiuni s-a creat o stare de pericol pentru siguranța circulației rutiere.

De altfel, infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influenta alcoolului este o infracțiune de pericol, astfel, că pentru a se evita producerea de accidente de circulație, legiuitorul a incriminat această faptă, pericolul social fiind unul abstract, inseparabil legat de materialitatea faptei, indiferent de împrejurările în care s-ar comite aceasta şi de urmările produse ori care s-ar fi putut produce cu privire la persoane sau bunuri.

Colegiul penal constată că prin săvârșirea faptei analizate s-a pus în primejdie siguranța celorlalți participanți la trafic, stare de pericol care este prezumată.

Fapta săvârșită de inculpat prezintă pericol social, întrucât alcoolul și drogurile diminuează puterea de discernământ, capacitatea de concentrare şi atenția conducătorilor auto, le alterează reflexele, timpul de reacție, acuitatea văzului, iar numărul erorilor în conducerea autovehiculelor şi al încălcărilor de lege crește în raport direct proporțional cu cantitatea de alcool ingerată.

Prin urmare, Colegiul penal reține că infracțiunea care este imputată inculpatului are un pericol social ridicat, făcând parte din domeniul securității circulației rutiere şi exploatării mijloacelor de transport, ca parte componentă a securității şi ordinii publice, condiționată de neadmiterea la circulația rutieră a persoanelor în stare de ebrietate alcoolică şi, având în vedere că la etapa actuală mijloacele de transport prezintă un grad sporit de pericol, conducerea acestora de către persoane în stare de ebrietate reprezintă un grad şi mai avansat de pericol.

În aceiași ordine de idei, Colegiul penal notează că la stabilirea categoriei de pedeapsă pentru infracțiunea respectivă urmează a se ține cont de obligațiile pozitive a statului de a lua măsuri adecvate pentru protejarea vieții celor din jurisdicția sa în conformitate cu articolul 2§1 din CEDO, or, potrivit jurisprudenței CEDO, în pct. 69 a hotărârii sale în cauza CEDO *Smiljanic v. Croatia* se statuează că, participarea în traficul rutier este o activitate potențial susceptibilă de a duce la amenințări grave pentru viața persoanei. Astfel, în contextul siguranței rutiere, îndatoririle autorităților interne implică, în primul rând, obligația de a avea în vigoare un set adecvat de măsuri preventive orientate spre asigurarea siguranței publice și minimizarea numărului de accidente rutiere *(Nicolae Virgiliu Tănase vs România).*

Drept urmare, instanța de apel apreciază că pedeapsa penală stabilită de prima instanță nu reprezintă o represiune excesivă, ci se justifică atât pentru reeducarea inculpatului, cât şi pentru menținerea ordinii de drept, în conformitate cu scopul preventiv sancționator al pedepsei, așa cum apare enunțat în Codul penal.

În aserțiunea dată, Colegiul penal va menține soluția instanței de fond în partea individualizării pedepsei, fiind apreciat că restabilirea echității sociale perturbate prin infracțiune, precum și corectarea inculpatului vor putea fi realizate doar prin stabilirea unei pedepse cu închisoare în cuantumul fixat de instanța de fond, cu executarea acesteia în penitenciar de tip deschis. Or, modalitatea de executare a pedepsei trebuie să fie în măsură să asigure reeducarea inculpatului și exercitarea unui control din partea statului, ce vine să prevină antrenarea viitoare a săvârșirii unor astfel de infracțiuni, raportate la fapta comisă, gradul de pericol social sporit al acesteia.

Astfel, ținând cont de explicațiile menționate supra, Colegiul penal va respinge solicitarea părții apărării de a stabili inculpatului Mișcoi Ruslan o pedeapsă mai blândă, prin aplicarea instituției suspendării condiționate a

executării pedepsei, deoarece comiterea în termenul de probațiune a unei noi infracțiunii face imposibilă aplicarea repetată a aceluiași mecanism, care s-a dovedit a fi unui ineficient și iluzoriu, or, atitudinea delăsătoare a inculpatului, de persistență în comiterea infracțiunilor în general, îl face incompatibil cu clemența conținută a unor pedepse non-privative de libertate, altfel spus, ar fi oarecum şi *in extremis* chiar o agravantă.

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia privind respingerea ca fiind nefondat a apelului avocatului Ion Bucur în interesele inculpatului Mișcoi Ruslan declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Central din 09 aprilie 2025, menținând sentința atacată fără modificări.

În conformitate cu prevederile art. art. 415 alin.(1) pct.1) lit. c), 417 - 418 Cod de procedură penală, Colegiul penal,-

D E C I D E :

Apelul avocatului Ion Bucur în interesele inculpatului Mișcoi Ruslan declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia, sediul Central din 09 aprilie 2025, prin care Mișcoi Ruslan a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (4) Cod penal, se respinge ca fiind nefondat, cu menținerea respectivei sentințe fără modificări.

Termenul executării pedepsei cu închisoare în privința lui Mișcoi Ruslan urmează a fi calculat din data de 20 noiembrie 2025, cu luarea acestuia sub arest din sala de ședință.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 (două) luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia integrală pronunțată în ședință publică la data de 20.11.2025.

Președintele ședinței: **Judecător:** **Judecător:**